

Neljä kirousta

Olipa kerran päivä, jota oli odotettu 100 vuotta. Neljä kaupunkia kärsi kirouksesta, ja sen murtamiseksi järjestettiin joka sadas vuosi kilpailu, jossa neljä hallitsijaa taisteli hengestään. Legendan mukaan kuningas, joka oli aikoinaan köyhä kirkonvartijana, kävi noitien luona. Noita antoi hänelle rikkautta ja ylpeyttä, mutta vastineeksi hän halusi tulla Lyypekin hallitsijaksi. Kuningas karkasi heti tarinasta. Noita kuitenkin kirosi neljä kaupunkia. Kuningas pyysi noitaa kumoamaan kirouksen, mutta noita vastasi hänelle: "Sinuna olisin varovainen Lyypekin suolakurkkujen kanssa, sillä jos syöt niitä, sinusta itsestäsi tulee suolakurkku. Riassa sen sijaan ei kannata pukeutua vihreään, tai muutut rupikonnaksi. Tallinnassa en suosittele koskettamaan varpaillasi veteen, muuten vain höyrystyt, ja Wismarissa älä katso tähtitaivasta yöllä, muuten vain saat kuun päähäsi. Lohdutuksena mainittakoon, että 100 vuoden välein järjestetään kilpailu, jossa neljä hallitsijaa taistelee hengestään rikkoakseen kirouksen. Vain paras parhaista voittaa kaupunkinsa vapaaksi kirouksesta."

Sen jälkeen kukaan ei ole nähnyt kuningasta tai noitaa.

Taas oli kulunut sata vuotta ja oli tullut päivä, jolloin neljä hallitsijaa - Priit, Tõnis, Märt ja Vidrik - olivat kokoontuneet keskelle tivolialue. Sekä talonpojat että kauppiat olivat tulleet katsomaan tätä voimannäytöstä. Raidallisiin housuihin ja ruutupaitaan pukeutunut mies astui esiin suolapatjan takaa ja sanoi: "Se, joka saa ensimmäisenä laivan Lyypekistä Riikaan, on voittaja."

Hallitsijat ryntäsivät juosten veneisiin ja lähtivät heti liikkeelle. Priidulla kesti hieman kauemmin, koska hän juoksi startissa olevan veneen ohi.

Kun he olivat purjehtineet kolme päivää, merirosvot huomasivat heidät ja hyökkäsivät heidän veneidensä kimppuun. Merirosvot saivat kiinni Priidun, Tynnin ja Märdin veneet. Vidrik pääsi hengissä pakoon, ja pian Riika alkoi loistaa.

Satamassa hän näki legendan kuninkaan istuvan pöydän ääressä juomassa teetä. Kun Vidrik saapui paikalle, hän näytti siltä kuin olisi juuri tullut sodasta. Hän alkoi hurrata ja sanoi: "En voi uskoa, että kaupunkini vapautuu tästä kirouksesta." Kuningas yskähti ja alkoi nauraa kovaa. Vidrik kysyi: "Mikä on niin hauskaa?" Kuningas vastasi: "Kuule, totuus on se, että mitään kirousta ei ole. Vitsi on se, että kirous ei ole totta.

Saukon suu lokahti auki. "Pilailletko sinä? Taistelin henkeni edestä."

Kuningas sanoi: "Nyt sinä liioittelet. Et edes tiedä, mitä henkesi edestä taisteleminen tarkoittaa, mutta lähdetäänpä nyt."

Vidrik suuttui ja jätti kuninkaan sinne kukkulan laelle.

Legendan mukaan hän ei ole koskaan tullut alas kukkulan huipulta.

Käännetty osoitteella DeepL.com (Pro-versio)